

– Какво, поне?

– Няма да ходиш днес с козите!

– Защо?

– Ще се обръснеш, ще ходим на сватба. Имат сватба там. Ти ще дойдеш по-после!

Имали двама сина.

– Ще сложиш вода да вари. Ще изкъпеш децата, главите им ще измиеш, ще ги облечеш! Ако искат, да дойдат, ако не искат – не ги води!

– Добре, дядо поне!

Отишли на сватбата. Той останал, стоплил вода, взел да ги къпе. Попарил ги, облякъл ги и ги сложил да спят. Отишъл. Попът рекъл:

– Децата къде са?

– Не искат. Спят.

– Е, добре! Нека спят, хайде!

Седнал да яде и пие. Попът му казал:

– Хайде, изваждай свирката да свириш!

– Недей бързай де, ще свиря!

Извадил свирката. Към четири-пет часа свирил. Всичко играло: супата в казана, керемидите, всичко. Готвачите и те играели вътре. Играли до четири-пет часа. Спрял. Попът казал:

– Е, сине! Много свириш!

Жените се чудели как така всичко играло.

Станали:

– Хайде, сине! Хайде да си ходим!

Станали и си отишли. Попът:

– А бе, божи сине, къде са децата?

– Няма – казал – да ги чистя, да ги приспивам. Дядо поне, не се сърди сега? Нали се пазарихме, че...?

– Не се сърдя, бе, божи сине!

– Ти ми каза да ги изкъпя, да ги приспя.

– Еми, добре!

Взел той децата си, погребал ги. Легнали да спят, а той спял от татък и чул:

– Попадийке, той и нас ще заколи, ами да бягаме. Събери ни дрехите в сандък и да бягаме!

Той чул. Мушнал се в сандъка, попадийката сложила отгоре му дрехи, одеяла. Попът го взел на рамо. Избягали. Стигнали до една